Зав'язують, затягають,
Як ряска плесо.
Живущим погрівом – сонце,
Гіркавим пилом – полинь,
Миром – тінь:
"Забудь... Покинь..."

"Милі, милі, один же вік.
Покинути, що злеліяв?
Оддати іншим, про віщо мріяв?
Для чого ж я жаром протік?"

Коли чую: від сонця сміх.
"От я сію найбільш усіх,
А ти бачив женців моїх?

Радість на бистрому вітрі цвіте.
Ой на бистрому, ще й на рвучкому,
А бажання – при доброму й злому –
Стоять, як дерева навколо дому –
Не одходять ніколи, ніде.
То, скільки не жити,
Мрії не вдовольнити".

Зав'язують, затягають:
"Забудь... покинь!..."
Ласкавим опалом – сонце,
Оливним димом – полинь,
Миром – тінь.

1935